

PRESAGI

Al germà Nadal i Mallol en el Cinquantenari de la seva Obra.

OBRO un volum de la revista "Renaixement" (adherida a la Unió Catalanista) publicada a Barcelona. En el número corresponent al 5 de setembre, sota el títol: "Grècia a l'Empordà - La festa hel·lènica de Roses", llegeixo la ressenya d'una representació de teatre clàssic en una de les cales de la badia de Roses "vora un espadat... tenint per fons el mar... les runes d'Empúries a l'altra banda de costa, al terme de l'escenari...".

"Per manca material de temps — escriu el cronista — s'hagué de desistir de dur a cap la representació de l'obra pòstuma del nostre malaguanyat mestre Maragall, "Nausica"... Mes no per això, deixarà de representar-se l'any vinent... Els empordanesos volem aclamar-lo immortal, aquí cap a la part del Pirineu — vora els serrats i arran del mar."

I afegeix: "Una tristesa fonda s'empara de tot mon ésser en acabar d'estampar les darreres paraules. I és que, el que signa, no podrà dur-hi, en aital homenatge la representació pròpia ni la del nostre portaveu "Renaixement"; car me'n farà privar una imposició despòtica, forçada, fruit maligne del nostre jou maleït." Signa l'article: "H. Nadal i Mallol, Port de la Selva, 26 agost, 1912".

En el volum següent (any 1913) signat amb el pseudònim MAIG, el dia 13 de novembre s'hi escriu: "Aquests dies fa tres anys que "Renaixement" sortí al carrer per primera volta... No heu vist passar mai un d'aquests caminants enamorats de l'horitzó? Tenen el pas segur i llur pit fendeix amb arrogància l'aire de la ruta. Llur ideal d'avui potser és la muntanya que detura l'esguard; però demà arribaran

" al cim i l'ideal s'haurà escapat, atraient com una temptació, enllà, entre la terra i el cel de la blavosa llunyania... Catalunya...! Catalunya...! Tres anys passats lluitant per tu són ben poca cosa, quan es té l'ànima de caminant i quan tenen quelcom d'horitzó els ideals que l'atrauen."

A la mateixa pàgina, costat per costat, hi ha una poesia nostàlgica: "Cant a la pàtria",

Oh, ma pàtria, pàtria aimada!
des de molt llunyanes terres
vull resar-te una pregària

La poesia porta una firma coneguda: "H. Nadal i Mallol, San Isidro (Argentina)".

Amb uns mesos de temps s'ha consumat l'èxode. Port de la Selva és una imatge que veuen els ulls tancats. Quan s'obren, davant d'ells s'extén, nova, la terra lliure: Argentina.

Nadal i Mallol sent el manament, les taules de la nova llei... — Tres anys passats lluitant per tu, Catalunya, són ben poca cosa...

Neix "Ressorgiment", infant, adolescent, fornit, viril, madur, passant per totes les il·lusions, les angoixes, les decepcions, els sacrificis d'una existència. Tancant un dia amb la desesperança i obrint la finestra de l'endemà amb una nova fe, constant, ferma, immòbil. Un any, deu anys, trenta anys, cinquanta anys. I els anys amb una floració resorgint cada mes: Ressorgiment, Ressorgiment, Ressorgiment...

"Tres anys passats lluitant per tu, Catalunya, són ben poca cosa..." Cinquanta anys són una vida... Aquesta és l'ofrena que Nadal i Mallol ha fet a Catalunya: tota una vida, TOTA LA SEVA VIDA.

Ciutat de Mèxic, maig del 1966

M. Alcàntara-Gusart

AL CAP DE MIG SEGLE...

AL cap de mig segle d'existència, "Ressorgiment" s'haurà ben guanyat la categoria virtual d'Amibaixada de la nostra Pàtria. Sempre estretament vinculat a la nostra causa nacional, "Ressorgiment" — exultant en les hores triomfals, combatent en les hores adverses —, amb convicció profunda ha enlirat la mateixa senyera que, des del primer dia, ha inspirat la seva missió periodística. Ha estat, i és encara, l'inextingible foc sagrat, expertament mantingut, que ha sabut il·luminar amb clarors d'albada, l'esperit de diverses promocions de catalans de l'Argentina i de tot Amèrica. És, a més, un exemple d'abnegada fidelitat, el seu, per als catalans que, des de la nostra terra o des

d'allà on sigui que ens trobem, sabem que ens és donat, a desgrat d'angoixes materials contínues i d'eventuals maltempsades.

Vagi a tots aquells — escriptors i lectors —, que han fet possible la llarga vida de la catalaníssima publicació de Buenos Aires, la nostra més efusiva simpatia. I per a l'home que la va crear, que n'ha estat sempre el Director i que seguirà essent-ho després d'aquest cinquantenari, l'íntegre patriota Hipòlit Nadal i Mallol, el nostre fervorós homenatge. Es ell qui encarna la fidelitat a Catalunya de "Ressorgiment".

Per la Redacció de VIDA NOVA,
Miquel Guinart
Montpeller, 1966

PRENOCIÓ

Me n'aniré sense conèixer tants arbres que enyoro, altíssims i bells arbres presoners com jo i lluny de mi a causa de la seva arrel.

Me n'aniré sense haver sestejat junt a tantes flors de l'alegria, multicolors flors formosíssimes que fruirien de l'aigua de la meva retina, del gran mar de la meva retina inundada d'amor per la seva bellesa.

Me n'aniré sense tantes coses meves tingudes apretades contra el cor, sense tantes llums que he centellejat des de tan alt que jo ja no hi seré quan seran vistes i gaudides.

Carme Raurich-Saba

Córdoba, 1966

EL SPENJATS

Després de la mort de la carn.

Cabriolejant d'ntre l'espai infinit, assolits constantment pel burlesc clam dels seus errors, (folia perversa de la raó, final fatal dels conceptes invertits). Aquella set, producte de la perversitat insaciable, creix torturadora d'ntre de l'eterna nit. El tràgic crit, sense dimensió de so (cada penjat viu és un sol crit) debat, inutilment, la terrible ruïna de la ment, l'assolament total de l'heretgia del repugnant afany carnal, de la fam d'or i dels poders ensuperbits. Aquí els teniu, penjant grotescament estrangulats pel cordó umbilical de la [mentida].

Aquí els teniu, fracassats i morts per última vegada sense probabilitat, per tant, de Ressorgir.

Isabel Raurich-Saba

Córdoba, 1966

"Serra d'Or", la gran revista catalana de projecció internacional que s'edita a Montserrat, ha estat denunciada i recollida per la policia per haver publicat un article en el qual es comentaven els fets ocorreguts a Barcelona motivats per la digna actitud del clergat català davant la imposició d'un bisbe coadjutor no català i les tortures a un estudiant detingut.